

Kun Árpád

ARLES

H-nak

„Rég láttalak, Márton. Merre jártál?”
 „Csak a földön. Halk dombokon, amelyeket
 kékre festett a levendula virága.
 Jártam morc sírkövek között, ahol
 fél fülére húzott usankában a morc
 festő üldögélt.” „Láttad őt?”
 „Csak egy-két szomorú festékcseppet utána.
 És a Rhône torkolatát, ahol pestis idején
 összetorlódtak a koporsók. Ide úsztatták le
 az élők a halottaikat egész Galliából.”
 „Nem láttál vidámabb dolgokat?”
 „De igen. Jártam furfangos, szűk
 utcákban, ahol a csizmadia cégéjét
 nyakamba rázta a mistral, a dühös
 északi szél. Jártam kéz a kézben
 a kedvesemmel, aki hideg késpengével
 visszanyomta a púpot a tarkómon.”
 „Hát volt ott neked kedvesed, Márton?”
 „Akadt. Fotókat készített rólam, és
 albumba tett. Lásd, ez én vagyok
 a képen, csak kicsit hosszabb a hajam.”
 „Mintha nem lett volna felhőtlen a nevetésed.”
 „Hát igen. Bujkált bennem a félsz,
 hogy képtelen vagyok szeretni.”
 „Mégis szerettél.” „Igen.”
 „Szép volt a kedvesed?” „Gyönyörű.
 Bizarr, hogy Párizsból jött, ahol az utolsó
 csinos dámát kétszáz éve jegyezték fel.
 Egy lenyakazott fejet lopott el a guillotine alól,
 még a leesett, véres parókát is begyűjtötte,
 hintóba szállt, és elhajatott örökre.”
 „Akkor meg merted volna mutatni kedvesedet
 még Diderot-nak is, a nagy műértőnek?”
 „Meg én, ha lett volna kéznél
 csokros-fodros abroncsszoknya.”
 „Hát nem azt hordott a kedvesed?”
 „Csak ironizálj! Kedvesem zsabós, lila
 sálat hordott, ezüstös, olasz műbőr topánt,
 és fogamzástápláló pirulákat
 falatnyi hátizsákja belső zsebében.”

„Hogy telt az idő a kedveseddel?”
„Szerelmesen repült az időnk. Álmos
kisvárosban laktunk, mely nem sokban
különbözött attól, ahol születtem.
A római romok és a vörösbor közös,
csak itt jószívűbb a tél a leanderekkel.
S ha jött a szombat, együtt vettünk
nyelvhalat a Liliom bulvári nagypiacon.”
„És soha nem unatkoztatok?”
„Ha unatkoztunk, kirándultunk
a környéken. Nem hintón mentünk,
de biciglivel. Ám a magunk mulattatására
ugyanolyan csúrcsavarosan társalogtunk
a szerelem és csábítás művészetéről,
mintha ringó selyempárnán ültünk
volna, s nem kemény biciglinyergen.”
„Szóval te most boldog vagy, Márton?”
„Nem vagyok boldog, és nem vagyok szomorú.
Halálosan derűs vagyok, mint akiben
egyensúlyba jutott szenvedély és szenvedés.”
„Megnyugodtál?” „Nem nyughatom.”
„Akkor a kedvesed nem lehet már veled.”
„Már nem a kedvesem. Még látom
közös utunkat fényleni, mintha csak
egy fűszálon mentünk volna világgá,
gondtalan csigapár. Ám tudom,
hogy nyomunk kihuny, hamarabb,
mint a nyári hónapok, s lassabban, mint
a lassan kihunyó, elhagyott gyertyaszál.”
„És ha jön a huzat, feldönti a gyertyaszálat,
s a tűz elharapózik az asztalterítón, majd
a karosszéken átugorva a dunyhába kap?”
„Amíg nem feledhetek, ilyesmire én is gondolok.
Ám itt vagyok a gyertya mellett újra
egyedül a házban, s csak veled beszélgetek.”